

Tuổi Già Hải Ngoại Đón Tết

Bs Nguyễn Thượng Chánh

Chúng ta hiện đang bước dần vào mùa lễ lộc, nào là Giáng Sinh, nào là Tết Tây và sắp tới là Tết Ất Mùi... Thôi thì tiệc tùng lu bù liên miên, ăn uống mệt nghỉ.

* * *

Ngày xưa hồi còn đi làm, thì có đủ thứ tiệc cuối năm trong cơ quan hay trong sở hoặc trong hãng, tiệc khao mừng xếp lớn xếp nhỏ; tiệc gầy quỹ hội đoàn, tiệc ái hữu, tiệc từ thiện, tiệc cứu trợ; thêm tiệc họp mặt bạn bè ta hát ta nghe ta vỗ tay, tiệc gia đình, v.v... Rồi mỗi năm thường bị mời đi 2-3 cái đám cưới ứ hự, giá bạn bè thân thích là 200\$ cho cả 2 vợ chồng coi mới được. Cho 100\$ cũng được nhưng có vẻ hơi kẹo kéo quá xá. Thà từ chối phức cho rồi thì hay hơn. Lúc rày không còn thấy đám cưới đâu hết, cũng đỡ, chỉ còn thỉnh thoảng phải đi viếng đám tang bạn bè mà thôi nên ít tốn tiền hơn xưa.

Tiệc tùng là dịp để chúng ta gặp gỡ bạn bè, đấu láo, than thở, thăm hỏi đẩy đưa đầu môi chót lưỡi, nói toàn chuyện huề vốn, chuyện có về VN chưa, chuyện con cái ra sao, có cháu nội cháu ngoại gì chưa, năm nay anh chị có tính đi du lịch ở đâu không, có đi Trung Quốc chưa, có đi cruise chưa, chuyện thằng cha này con mẹ nọ, vân vân và vân vân. Toàn là chuyện hỉ nộ ái ố không hà! Nhưng thấy cũng vui vui!

Đó cũng là dịp để chúng ta cùng nhậu nhẹt, cụng ly ngất ngư con tàu đi, rồi sẵn đó còn bàn tính chuyện kinh bang tế thế, chuyện làm từ thiện bên nhà, chuyện trên trời dưới đất, chuyện lấp biển vá trời, chuyện ở bên này tính chuyện bên kia... Nói cho vui, cho đã cái miệng, cho xả bớt xú bấp, vậy thôi! Cũng dễ hiểu và cũng nên thông cảm cho bọn già chúng tôi. Ở nhà hồng có dịp bàn luận mấy cái chuyện bá vợ tào lao này với bà xã được vì sẽ bị mấy bà net liên, hết hứng. Nói thiệt với các bạn, nếu được ngồi chung một bàn toàn dân đực rựa không thì đã biết mấy. Tự do, tha hồ mà nói bất cứ chuyện gì mà hồng sợ mấy bà kiểm duyệt bắt lỗi bắt phải. Cũng có mấy cha hay mấy mẹ bị bệnh than mãn tính. Bệnh này hay lây lẩn. Ngồi gần mà phải nghe than suốt cả buổi làm mình cũng phát chán đời theo luôn. Bộ trên đời này chỉ có một mình mình độc quyền có problem này nọ hay sao vậy kia?

Tiệc tùng cũng là cơ hội để các bà chị có dịp ăn diện thời trang, áo dài thật đẹp, thật à la mode hết xẩy, toàn là đồ xịn may bên VN không hà. Đi tới đi lui, xề qua bàn này, xẹt qua bàn nọ, làm điệu làm dáng, ẹo qua ẹo lại, ỏn a ỏn ẻn, tưởng mình còn như là con gái đôi mươi nhân ba, cho bà con thiên hạ nhìn ngắm đã thèm, ai tức ráng mà chịu, ai biểu dòm! Mà đẹp thiệt, nhờ son phấn, nhờ chích botox, nhờ đội thêm tóc giả, nhuộm hoe hoe như đầm thú thiệt nên thấy cũng mướt con mắt lắm chớ chẳng phải chơi đâu. Có bà mới đi làm tóc, đầu còn mới tinh cứng ngắt chẳng khác gì đầu cô dâu trong buổi tiệc cưới! Nghe thiên hạ nói có nhiều bà chị nhân chuyến về VN thăm nhà và làm từ thiện, sẵn dịp tân trang lại nhan sắc mùa thu hay mùa đông gì đó luôn, cho ông xã họ lé mắt để có thể tìm lại cảm xúc tưởng như đã tắt lịm tự bao giờ... Nghe nói bên đó có lắm bác sĩ tài ba khéo tay lắm mà lại tính hồ-nô-re rề rề rề mặt!

Còn các ông thì gọi nhau ơi ới, rượu vào lời ra, dô dô tới tấp, múa tay múa chân, mặt mày đỏ gay như trái gấc, thường hay thích kể chuyện tiếu lâm, chuyện miệt dưới càng mặn càng tốt, rồi nhe răng giả cười hô hố, rần rần như chợ cá Trần Quốc Toàn Sài Gòn ngày nào. Đồng ke! Các bà cũng ráng lắng tai nghe, nhưng sau đó thám ý thì chửi là thứ đồ mắc dịch, mắc toi, già hồng nên nét (có nét đâu mà nên), đồ tầm xàm bá láp gì đâu không á... Làm mấy cha cụt hứng, tiu nghiu xiu hết ráo! Ai hát trên sân khấu thì cứ việc lên hét, ở dưới ai muốn nói chuyện thì cứ nói, hồng ai phiền hà gì ráo trội! Không khí quá ư là... ồn ào, y như là cái chợ cá không sai! Vui lắm các bạn ơi! Có ông anh ngồi thừ ra, nét mặt trầm tư mặc tưởng. Chắc có lẽ mới bị bà chị... đi! Suy bụng ta ra bụng người mà. Ông khác thì có vẻ như ngủ gà ngủ gật, lim dim mơ màng trên bàn tiệc như đang thiên vào tận đâu đâu, giao khoán hết mọi việc cho bà nhà muốn nói gì hay làm gì thì cứ tự tiện...

Ờ, còn chuyện này nữa. Bạn có khi nào để ý hầu như trong những buổi tiệc ở nhà hàng Tàu mấy bà hay có cái lệ hay bảo phổ-ky đem thêm cho mấy cặp dao nĩa nữa, không biết để lấy đồ ăn cho dễ hay để ăn cho nó có vẻ lịch sự noble như đầm thú thiệt? Ăn riết tại mấy cái tiệm Tàu thì cũng có bấy nhiêu món đó mà thôi, thí dụ như tổ chim đồ biển, mực xào nắm đông cô, thịt bò xào gai lan, vân vân, khó gấp bằng đũa thấy mờ, và

toàn là mỡ là dầu là bột ngọt, phát ngán phát sợ luôn! Có bàn ăn không hết, nhà hàng đem hộp ra cho ai muốn đem thức ăn dư về nhà thì cứ tự nhiên, đừng có ngại ngùng, đừng có mắc cỡ gì hết... Tiền đã trả rồi, thời buổi khó khăn, gạo châu củi quế, bỏ phí uổng lắm và cũng tội chết đi!

Mà có phải rẻ gì đâu. Cách nay 8 năm, tại Montréal, trung bình vừa ăn, vừa nghe ca sĩ cây nhà lá vườn hát, vừa vợ ai nấy ôm nhau nhót loạn xạ, ban tổ chức chỉ lấy tượng trưng thôi, nhưng từ vài năm nay giá vé đã nhảy vọt lên lối gấp đôi gấp ba. Rồi còn vé ủng hộ, vé VIP, vé mạnh thường quân nữa.... Đó là chưa kể chuyện ủng hộ ngoài lề (mua vé số, bỏ thêm chút đỉnh vô bao thơ để giúp từ thiện, bán đấu

giá mấy bức tranh, ép mua báo xuân, v.v...).

Kẹt một nỗi là phần đông chúng ta đều lớn tuổi cả rồi. Đến dự để gặp gỡ bạn bè cho vui vậy thôi chứ còn ăn uống thì có bao nhiêu đâu, vì phải kiêng cử này nọ đủ thứ. Đó là chưa nói là đa số cụ rằng cò ba xí ba tú, đều phải mang hàm giả, Tây gọi là partiel. Khó nhai, thức ăn kẹt giữa hàm giả và nướu răng khó chịu lắm... Đôi khi nó sút ra trong miệng, phải làm bộ đi toilette để điều chỉnh lại. Tiền hưu, tiền già cũng hạn chế, nên mỗi lần đi cũng đắn đo, cũng hao tài lắm chứ bộ! Ôi chán quá! Ngoài ra, ai nấy cũng đều có ít nhiều vấn đề sức khỏe này nọ! Đầu óc thì khi nhớ khi quên, bài vở học lâu thuộc, thứ mình cần xài thì lần lần mất đi. Còn những thứ khác cần nó giảm đi thì nó lại tăng lên hoài chẳng hạn như đường cao, máu cao, đau lưng nhức mỏi kinh niên. Mất mũi thì lèm nhèm, hay lãng tai, quên trước nhớ sau, lộn tên người này qua người khác, hay nói đi nói lại hoài nên đôi khi làm con cháu bực mình bực mẫy quá trời quá đất, sinh ra đồ quạu cần nhân sửa lưng... Hỏi thăm nhau, người nào người nấy cũng ít nhiều đều giống nhau hết. Mình thấy bết lo.

Trăm cái khổ của tuổi già nên ăn uống cũng phải cẩn thận tốp tốp bớt lại, kiêng cái này, cử cái kia, rất phiền phức chứ không được thoải mái tự nhiên như hồi còn trẻ đâu. Cuối cùng rồi cũng ngậm củ tỏi. Mấy hôm trước, có đọc được một bài trên net. Họ biểu già cả rồi, muốn có được sức khỏe tốt thì có thêm cái gì thì cứ việc ăn cái đó, đừng có nghe lời ông thú y biểu kiêng cử lung tung. Nói thì nghe dễ òm nhưng có những món thêm mà ăn không được nuốt hồng có vô. Đôi khi nhìn thực đơn, thấy ngon hết biết, thích ngó bằng mắt hơn là thích ăn bằng miệng!

Mười năm trước, trong bàn tiệc, vợ chồng người gõ thấy có vài cụ niên trưởng lúc ăn đến món thịt, thì họ thường rút cây kéo nhỏ thủ sẵn ra đầu đó, cắt xơ xơ rồi mới ăn được, ăn uống đồ tháo tùm lum. Nay thì các cụ này đã quy Tiên ráo trội rồi! Vài năm nữa thì cũng sẽ tới phiên lớp mình tán lên, thế dần vào lớp bô lão đó. Kể trước người sau mà thôi! Cười người hôm trước, hôm sau người cười! Đúng quá xá quạ xa. Mình đã 72 rồi nhưng cũng chưa bỏ được cái tánh tếu. Thiệt khổ cho cái thân già mà còn đèo bồng. Ai biểu già mà ham làm chi! Không ăn thì lổ, còn ăn thì lại khổ!

Nhưng, thôi thì thà chịu khổ, vì một năm chỉ gặp lại bạn bè đôi ba lần cũng là một điều hữu ích cho sức khỏe... tâm thần của chúng ta vậy! Thôi, tui xin kiếu các cụ, còn phải về nhà tiếp bà xã xúc tuyết nữa./.

Montréal, Dec 16, 2014